

УДК 321.7:35:303.42

С. Власенко

ДЕМОКРАТІЯ ЯК УМОВА РОЗВИТКУ НАЦІОНАЛЬНИХ СИСТЕМ ДЕРЖАВНОГО УПРАВЛІННЯ: АНАЛІЗ СУЧАСНИХ ДОСЛІДНИЦЬКИХ ПІДХОДІВ

Проаналізовано концепцію демократії як умови розвитку національних систем державного управління, що своєю чергою дозволило систематизувати напрацювання у цій сфері та розробити відповідні параметри визначення демократії.

Ключові слова: демократія, управління, держава, державне управління, демократичне реформування, національна система державного управління.

У межах сучасних дослідницьких підходів демократія як предмет окремого розгляду є важливою методологічною проблемою, яка забезпечує розвиток нових наукових шкіл, покликаних віднайти оптимальну формулу для розвитку та функціонування національних систем державного управління.

Особливої уваги в межах цього дослідження заслуговує теорія транзитології, яка досліджує демократію у контексті переходу до неї від авторитарних політичних режимів. Прийнято вважати три фази демократичного переходу, які своєю чергою стали визначальними умовами розроблення методології демократичного реформування державного управління. Вагоме значення для розвитку національної системи державного управління покладається на теоретичні концепції демократії, що мають інструментальне значення. Тому, пропонуємо розглянути теоретичні концепції демократії як умови розвитку національної системи державного управління, що своєю чергою дозволить систематизувати основні дослідницькі концепції.

Демократії як умови розвитку національної системи державного управління є предметом досліджень багатьох науковців. Так, Д. Растоу, С. Хантінгтон, Ф. Шміттер, Г. О’Доннелл, З. Бжезинський класифікували три обов’язкові фази демократичного переходу і вказали як це вплинуло на функціональну складову національних систем державного управління; В. Парето вказав на функціональну спрямованість демократії як умови розвитку національної системи державного управління; Р. Даль визначив необхідним для демократії наявність певного суспільства; Р. Сафаров пов’язував демократію з безпосередньою реалізацією громадянами державних функцій.

Мета статті полягає в аналізі концепції демократії як умови розвитку національної системи державного управління.

Демократія як предмет окремого розгляду є важливою методологічною проблемою, яка покликаних віднайти оптимальну формулу для розвитку та функціонування національних систем державного управління. Відповідно до цього, особливої уваги у межах цього дослідження заслуговує теорія транзитології, яка досліджує демократію у контексті переходу до неї від авторитарних політичних режимів. Так, до фаз демократичного переходу було віднесено:

1. *Лібералізацію*, яка характеризується появою масового дисидентського руху, легалізацією опозиційної діяльності, демонополізацією влади, призначенням вільних виборів, денационалізацією економіки, появою приватного сектору економіки,

зародженням масового громадського руху, автономізацією релігійно-духовної-сфери, появою незалежних ЗМІ. На цій фазі складаються протодемократичні принципи державного управління, які передусім призвели до легалізації громадсько-політичних організацій та суспільних рухів. Лібералізація у розвитку національних систем державного управління стримує радикальну модернізацію владних інститутів, хоча і підвищує рівень самоорганізації суспільства, посилює його контроль за діяльністю органів державної влади. Методологія реалізації лібералізму, на думку С. Хантінгтона, має два рівні: зверху, коли органи державної влади висувають власні ініціативи щодо модернізації системи державного управління та знизу, коли лібералізація відбувається в результаті потужного тиску громадськості на органи державної влади. Внаслідок цього лібералізація призводить до того, що “виникають неспівпадаючі думки щодо подальшого розвитку держави і суспільства, різні інтереси зіштовхуються, в результаті цього укладається формальна угода – пакт про основоположні правила політичної поведінки, з цього і починається стадія демократизації, на якій головне – інституціоналізація, тобто створення нових політичних інститутів” [1].

Англійський вчений Р. Дахл, аналізуючи ліберальну демократію як засіб розвитку національних систем державного управління, синтезував такі її принципи, як: правління за згодою народу на основі волевиявлення більшості; мирна зміна влади шляхом періодичних виборів; суспільний компроміс та пошук консенсусу; інформаційна відкритість процесу прийняття політичних рішень; вплив громадян на прийняття рішень; система стримувань та противаг для попередження свавілля з боку більшості; верховенство права; гарантії політичних, громадянських та соціальних прав людини; гарантії прав опозиції [2].

2. *Демократизацію*, яка характеризується конституційним реформуванням, еволюцією виборчої системи, становленням багатопартійності, розвитком інститутів парламентаризму та президентства, місцевого самоврядування, демонополізацією промисловості, розвитком підприємництва, широким залученням іноземних інвестицій, виникненням неурядових громадських організацій, гарантуванням індивідуальних прав і свобод громадян, становленням міцного середнього класу в суспільстві. На цій фазі демократія покликана забезпечити системний розвиток державних та суспільних інститутів, слугуючи політичному плюралізму та розвитку ринкової економіки.

3. *Консолідацію демократії*, яка характеризується стабільністю партійної системи, демократичністю виборчих кампаній, становленням демократичної політико-правової культури, вступом до транснаціональних структур, функціонуванням розвинутої ринкової системи, входженням у міжнародні економічні структури, функціонуванням інститутів розвинутого громадянського суспільства. На думку З. Бжезинського, на цій фазі відбувається “посилення демократичних інститутів і демократичної практики в кожній із країн, що гарантує зміцнення міждержавних зв’язків у співтоваристві демократичних націй” [3]. Ця фаза є однією із найважливіших, оскільки вона покликана забезпечити інсталяцію політичних, економічних та соціальних стандартів демократичного розвитку, завдяки цьому вона слугує апробації новітніх методів політичного керівництва, громадського контролю та ефективності системи державного управління. Основним критерієм ефективності розвитку демократії в межах даної фази є розвиток громадянського суспільства та сформована політична культура.

Аналізуючи фазу консолідації демократії, Х. Лінц та А. Степан враховували не “лібералізовані демократичні режими, псевдодемократії, чи змішані демократичні режими, у межах яких окремі демократичні інститути співіснують з недемократичними, неконтрольованими демократичними державами інститутами, а демократії, які можуть стати консолідованими демократіями” [4]. Необхідно відзначити, що більшість дослідницьких підходів до аналізу консолідованої демократії розглядають її як “бажаний результат трансформаційного процесу, в межах якого демократичні інститути слугують реальним інструментом вирішення соціальних конфліктів” [5].

Саме ці фази і стали визначальними для розроблення методології демократичного реформування державного управління.

В межах нашого дослідження особливу увагу також потрібно звернути і на інші теоретичні концепції демократії, які вказують на її інструментальну роль у забезпеченні розвитку національних систем державного управління. До таких теоретичних концепцій традиційно належать:

- агрегативна, яка розглядає демократію як набір правових механізмів, які забезпечують рівновагу у суспільстві за рахунок досягнення компромісу між інтересами різних груп громадськості [6];

- деліберативна, яка актуалізує роль громадських дискусій у прийнятті рішень та прагнення її учасників виробити ефективну формулу управлінського рішення, яке б слугувало загальному благу на основі забезпечення інформаційної відкритості системи державного управління [7];

- інституціональна роль демократичної держави розглядає через призму реалізації та охорони громадських уявлень про політичні та громадські права [8];

- мінімалістська – розглядає демократію як систему управління, в межах якої громадяни делегують свої права та реалізацію політичної влади виборним посадовим особам, оскільки в них самих не достатня кількість часу та знань [9];

- мажоритарна – вказує на те, що вибори, які проводяться з дотриманням принципу верховенства волі більшості, відповідно до чого політичні та державно-управлінські інститути досягають максимальної концентрації своєї влади, слугують розвитку відповідної системи державного управління [10];

- партисипативна передбачає широкі можливості для участі громадян у законотворчій діяльності, а тому система державного управління може успішно розвиватись, якщо громадяни є політично активними та здатні нести відповідальність за наслідки своїх рішень, а головне постійно включені у законотворчу діяльність держави [11];

- плебісцитарна виходить із того, що основною функцією громадян у державі є винесення “вотуму довіри чи недовіри” до інститутів органів державної влади чи окремих суб’єктів державно-управлінської діяльності [12].

Згрупувавши ці концепції розуміння демократії, можна конкретизувати такі основні підходи до її розуміння в межах сучасної політологічної та державно-управлінської науки, де вона розглядається як:

- особлива форма та спосіб організації державної влади, при якій влада належить не одній особі, а всім громадянам, які користуються рівними правами на управління державою;

- форма устрою будь-якої організації, яка базується на принципах рівноправності її членів, періодичній виборності органів управління та прийняття ними рішень відповідно до інтересів більшості;

- світоглядна конструкція, яка базується на ідеалах свободи, рівності, поваги до прав людини та меншості, народного суверенітету;
- соціальний рух, який є формою втілення у суспільно-економічній, політичній та державно-управлінській практиці принципів та цінностей демократії.

Відомий американський прогностик С. Хантінгтон, аналізуючи демократію як умову розвитку національних систем державного управління, вказав на її незворотність, завдяки чому вона слугує консолідації суспільства. На його думку “демократія стає незворотною (консолідованою) тільки тоді, коли “партія демократизаторів” поступається владою після поразки на виборах, а потім повертається до влади в наступному електоральному циклі, тобто в країні існують як мінімум дві політичні сили, здатні і брати, і віддавати владу за демократичними правилами [13]. Відтак вчений зважає на те, що лише консолідована демократія є інструментом розвитку національної системи державного управління, а тому для її утвердження необхідні такі основні умови: 1) у державі має регулярно діяти система виборів всіх рівнів влади (включаючи вищу), яка достатньою мірою наближається до загальноприйнятих стандартів вільного і чесного волевиявлення; 2) у державі зміна вищої влади має змінюватись лише через вибори, не викликаючи за цього радикальних змін у суспільстві та його устрої, а політична сила, що прогнала на виборах, повинна володіти правом повернення у владу; 3) основні правила, що визначають порядок обрання влади і повноваження вищих загальнонаціональних владних інститутів, не повинні піддаватись радикальній корекції; 4) держава повинна зберігати свою територіальну цілісність, а відтак це дозволить їй набудувати власний потенціал для внутрішньої демократизації (якщо частина території з домінуванням національної меншини) де-факто виходить із складу держави і не бере участі в його політичному житті, то це становить виклики для інституціоналізації консолідації демократії.

Теоретико-методологічний інтерес для аналізу даного аспекту демократії становить концепція Й. Шумпетера, який під нею розумів “метод здійснення влади за допомогою чіткого інституційного набору, який забезпечує представництво інтересів усіх груп громадян, стійкий зв’язок між потребами громадян та політичними рішеннями, базується на цінностях свободи, рівності, публічності та відкритості політики, залучення громадян до здійснення влади”. При цьому він чітко розмежував поняття демократії як принципу функціонування національних систем державного управління і як систему правління. Відповідно до цього, основними принципами демократії у концепції Й. Шумпетера є: а) особиста свобода; б) формальна рівність; в) повага до спільно прийнятих рішень (“більшість” – множина меншин); г) творення влади шляхом вільного волевиявлення громадян за допомогою виборів; д) свобода зборів і свобода висловлення власної думки; е) обмеження влади. Демократія у контексті системи правління характеризується “політичною конкуренцією, політичною участю, політичними та громадянськими свободами, які є змінними, а тому визначають міру поліархичності систем правління, що подекуди може приводити до зниження її демократичності” [14].

У межах даного дослідження особливу увагу потрібно звернути на розуміння локальної демократії як засобу розвитку національних систем державного управління. Під нею прийнято розуміти “один із способів організації місцевого самоврядування, коли територіальна громада наділена автономією для задоволення своїх інтересів, опираючись на демократичні цінності, використовує демократичні механізми, долучається до процесу ухвалення рішень, поширює інструменти прямої демократії” [15].

Враховуючи це, М. Платнер локальну демократію розглядає як “тиху демократичну революцію”, яка забезпечує принцип субсидиарності та розосередження влади, висуває нові критерії вимог до її легітимації, створює певну складність для реалізації партисипаторної демократії.

Демократія, аби слугувати розвитку національної системи державного управління повинна відповідати головній своїй меті обмеженню свавілля та зловживанню владою, а це традиційно можливо лише за умови наявності ефективної правової системи, здатної захищати права громадянина. Відтак, відповідно до концепції Р. Дала, демократія передбачає “наявність певного суспільства (демосу), де кожен його член однаковою мірою є компетентним в його управлінні, прийняття політичних рішень відповідно до даного принципу, вимагає аби всі члени суспільства мали рівні та ефективні можливості повідомляти про свої політичні погляди, отримувати інформацію про альтернативні пропозиції та про їх ймовірні наслідки, встановлювати яким чином потрібно відбирати пропозиції для прийняття кінцевого рішення, приймати участь у кінцевому виборі рішення шляхом рівного голосування” [16]. Саме ці критерії, розроблені вченим, чітко характеризують функціональну спрямованість демократії як засобу розвитку національної системи державного управління, що базується безпосередньо на дотриманні прав та свобод кожного громадянина і тому наскільки держава як інститут є відкритою для реалізації його інтересів. Демократія у такий спосіб робить всіх громадян повноправними суб’єктами реалізації державного управління, а відтак кожен із них наділяється фундаментальними правами на свою участь в управлінні державою.

Аналізуючи різні дослідницькі підходи до демократії як умови розвитку національних систем державного управління доцільно звернути увагу на концепцію В. Парето, який вказав на те, що її функціональна спрямованість у цьому випадку залежить від чисельності населення держави та розмірів її території. Саме тому, на його думку, “порівняно з великими адміністративними одиницями, невеликі одиниці більш однорідні за своїм складом і створюють кращу можливість для безпосередньої участі громадян у державному управлінні” [17]. Вчений наголошує на тому, що саме зменшення розмірів території детерміновано приводить до зменшення обсягу владних повноважень, а відтак знижується ефективність демократичного вирішення проблем особливо у сфері оборони та економіки.

Важливим показником потенціалу демократії як засобу розвитку національних систем державного управління, на думку Г. О’Доннелла є ступінь розвинутості правової держави. З огляду на це, за допомогою “демократичних процедур громадяни виробляють правила взаємодії різних суб’єктів суспільства та формують механізми державної влади, які реалізуються згідно цих правил” [18]. В межах не правової держави, навпаки, органи державної влади можуть самостійно “встановлювати порядок взаємодії суб’єктів та формувати для цього механізми управління”. На підставі цього неправова держава пронизана не інституційними принципами демократії, які дозволяють органам державної влади ігнорувати закон, маніпулювати громадською думкою, легітимізувати неправові процедури організації суспільної життєдіяльності.

У контексті аналізу демократії як умови розвитку національних систем державного управління необхідно особливу увагу звернути на концепцію егалітарної демократії, оскільки вона найефективніше слугує згаданій меті. На думку Л. Даймонд, егалітарна демократія передбачає “рівну участь у державному управлінні, рівне представництво,

рівний захист прав та свобод, а також рівний доступ до політично значимих ресурсів” [19]. Така концепція визнає ефективність демократії як засобу розвитку національних систем державного управління, лише за умов, якщо вона призводить до цілісної реалізації інтересів всієї нації, і ставить їх вище інтересів окремого громадянина. Якщо демократія забезпечує розвиток національної держави, вона є ефективною, в іншому випадку, якщо вона спрямована на реалізацію інтересів меншості, держава не має потенціалу для розвитку її внутрішнього та зовнішнього потенціалу. Відповідно до цього, національна система державного управління має потенціал для розвитку, якщо існує ефективна система захисту всіх прав та свобод громадян, в іншому випадку відбувається послаблення держави. Аби цього не сталося, демократія як форма правління має сприяти формуванню сильної державної влади у такий спосіб, щоб принципи громадської свободи мали не декларативний, а реальний захист.

Демократія як засіб розвитку національної системи державного управління базується на відповідних параметрах, а саме:

1) створює для громадян необхідні умови для їх участі у державному управлінні, підвищуючи відповідальність кожного перед суспільством або перед їх вільно обраними представниками;

2) є сукупністю принципів та практичних заходів, спрямованих на інституціоналізацію свободи громадян;

3) базується на захисті принципів волевиявлення більшості у поєднанні з правами меншості;

4) забезпечує децентралізацію влади, аби вона володіла потенціалом максимальної підзвітності перед суспільством;

5) захищає основні права громадян на свободу слова, віросповідання, рівний захист перед законом та право на участь у суспільній сфері;

6) забезпечує вільні та справедливі вибори та рівноправну участь у них всіх членів суспільства;

7) гарантує розвиток суспільства на принципах терпимості, налагоджені співпраці та досягненню компромісу.

З огляду на ці параметри, можна чітко простежити саму функціональну спрямованість демократії щодо розвитку національних систем державного управління, а саме, сталий розвиток суспільства можливий лише за умови дієздатної держави, здатної забезпечити ефективність функціонування її інститутів, а це можливо лише за умови демократії, яка є необхідною умовою спрямування її політики на виняткову реалізацію інтересів та потреб суспільства. Для цього саме суспільство повинно декларувати високий рівень зрілості, аби вміти користуватись відповідними механізмами демократії на власну користь.

Надзвичайно важливо акцентувати увагу на розумінні демократії як засобу оцінки результативності державного управління йдеться про оцінку функціонального потенціалу держави як інституту, наскільки вона індикативно сприймає та адекватно втілює через свою політику інтереси, потреби громадян. З іншого ж боку, важливим питанням також є оцінка того, наскільки демократія сприяє ефективній організації державної влади та безпосередньо самих управлінських процесів, аби це сприяло прогресивному суспільному розвитку, що може слугувати основним індикатором розвитку системи державного управління, а це стає можливим лише за умови демократії.

Синтезувавши основні концепції та підходи до розуміння демократії як умови розвитку національних систем державного управління, можна сформулювати основні її параметри, серед яких ті, які визначають, наскільки вона сприяє:

- представленню потреб, інтересів, цілей та волі всього народу, і що безпосередньо слугує його об'єднанню в цілісність та вільне самовираження;
- закріпленню потреб, інтересів та волі, цілей та засобів із їх реалізації за допомогою норм, обов'язкових для поведінки та діяльності кожної людини, і особливо тих, хто здійснює владні повноваження;
- проведенню в життя встановлених, легітимних норм, правил, ідеалів, цінностей, інших регуляторів соціальної активності для всіх соціальних прошарків, національних спільностей, груп за допомогою належного функціонування апарату державної влади.

Ці три параметри демократії чітко розкривають її функціональність у напрямку забезпечення розвитку національних систем державного управління. Це підтверджує традиційну її формулу, представлену у більшості сучасних дослідницьких підходів: “демократія є організацією та підтриманням умов, при яких люди можуть спокійно, безпечно та вільно займатись творчою працею та облаштуванням свого приватного та суспільного життя”. Відповідно до цього, демократія, аби гарантувати розвиток національних систем державного управління, має становити діалектичну єдність ефективних державно-правових та громадянських інститутів та безпосередньо управлінців, які є суб'єктами апробації успішної демократичної практики. Такий підхід до розуміння демократії дозволяє розробити інституційні механізми, засоби та процедури, які гарантують раціональність державного управління.

Демократія, аби забезпечити розвиток національних систем державного управління реалізується здебільшого за рахунок безпосередньої участі громадськості у розробленні та реалізації державної політики. На думку А. Лоутона та Е. Роуза, “чим сильніше громадяни залучені до політичних та державно-управлінських процесів, тим вагомішими є їх рішення, тим демократичнішою є система державного управління” [20]. Це порушує питання про демократичний тип державного управління, під яким доцільно розуміти “такий тип, при якому суб'єкт управління представлений ієрархічною структурою політичних та державно-управлінських інститутів та керівних посадових осіб, вибраних народом та змінюваних ним” [21]. З огляду на це, демократично розвиненою є та національна система державного управління, якій властива “вертикаль державної влади як зверху так і знизу, що передбачає контроль суспільства над владними структурами” [22].

Висновки

Таким чином, здійснений нами аналіз демократії як умови розвитку національних систем державного управління дозволив систематизувати основні дослідницькі концепції та підходи до її розуміння в межах сучасної західноєвропейської, пострадянської та вітчизняної наукової думки. На підставі цього розроблено відповідні параметри визначення демократії, які слугують розвитку інститутів державного управління та реалізації відкритої та прозорої державної політики. Це порушує питання про інституціоналізацію демократії та її розуміння у контексті різних дослідницьких підходів, що є предметом аналізу в межах наступних досліджень.

Література

1. Huntington S. Democracy's Third Wave / Samuel Huntington // Journal of Democracy [Text]. — 2011. — Vol. 2. — № 2. — P. 12—34.
2. Dahl R. A. Democracy / R. A. Dahl // Encyclopedia Britannica [Text]. — 2007. — Vol. 17. — No. 179.
3. Бжезинский З. Большой провал: рождение и смерть коммунизма в двадцатом веке [Текст] / Збигнев Бжезинский ; пер. с англ. Л. Герштейн. — Н.-Й. : Liberty Publishing House, 2009. — 242 с.
4. Линц Х. Достоинства парламентаризма / Х. Линц // Век XX и мир. Пределы власти [Текст]. — 2010. — № 2/3. — С. 17—43.
5. Levitsky S. The rise of competitive authoritarianism / Levitsky S., Way L. A. // Journal of Democracy [Text]. — 2012. — Vol. 13. — № 2. — P. 51.
6. Закария Ф. Будущее свободы: нелиберальная демократия в США и за их пределами [Текст] / Ф. Закария. — М. : Ладомир, 2004. — 357 с.
7. Sheehan J. J. History of Democracy / J. J. Sheehan // International Encyclopedia of the Social & Behavioral Sciences [Text] / ed. N. J. Smelser, P. B. Baltes. — Oxford : Elsevier, 2011. — P. 50.
8. Шумпетер Й. Капитализм, Социализм и Демократия [Текст] / Й. Шумпетер ; пер. ; под ред. В. С. Автономова. — М. : Экономика, 2010. — 349 с.
9. Демократический режим // Конституционное право России [Текст] : энциклопед. слов. / Иванец Г. И., Калинин И. В., Червонюк В. И. — М. : Юрид. лит., 2012. — 507 с.
10. Dahl R. A. Democracy / R. A. Dahl // International Encyclopedia of the Social & Behavioral Sciences [Text] / ed. N. J. Smelser, P. B. Baltes. — Oxford : Elsevier, 2011. — P. 85.
11. Даль Р. Смещающиеся границы демократических правлений / Р. Даль // Русский журнал [Текст]. — 2012. — Ч. 1, Ч. 2. — С. 74—98.
12. Christiano T. Democracy / T. Christiano // Stanford Encyclopedia of Philosophy [Text]. — 2012. — 456 p.
13. Хантингтон С. Третья волна. Демократизация в конце XX века [Текст] / С. Хантингтон ; пер. с англ. — М. : [б. и.], 2003. — 338 с.
14. Шумпетер Й. Капитализм, Социализм и Демократия... — 349 с.
15. Plattner M. F. Liberalism and Democracy: Can't Have One Without the Other / M. F. Plattner // Foreign Affairs [Текст]. — 2011. — March-April. — 456 p.
16. Даль Р. Демократия и её критики [Текст] / Р. Даль ; пер. с англ. ; под ред. М. В. Ильина. — М. : РОССПЭН, 2013. — 399 с.
17. Парето В. Трансформация демократии [Текст] / В. Парето ; пер. с итал. Юсима М. — М. : Территория будущего, 2011. — 477 с.
18. О'Доннелл Г. Делегативная демократия [Текст] / Г. О'Доннелл ; пер. с англ. // Journal of Democracy [Text]. — 2014. — Vol. 5. — № 1. — 455 p.
19. Diamond L. J. Three paradoxes of democracy / L. J. Diamond // Journal of Democracy [Text]. — 2010. — Vol. 1. — № 3. — P. 34—56.
20. Панченко А. Конституционная и тоталитарная тенденции на постсоветском пространстве: противоборство продолжается / А. Панченко // Вестник Московского университета [Текст]. — 2011. — № 4. — С. 10. — (Серия 12: Политические науки).
21. Лоутон А. Организация и управление в государственных учреждениях [Текст] / А. Лоутон, Э. Роуз. — М. : [б. и.], 2013. — С. 80.

22. Алмонд Г. Сравнительная политология сегодня. Мировой обзор [Текст] / Г. Алмонд, Дж. Пауэлл, К. Стром, [и др.]. — М. : [б. и.], 2002. — С. 90.

S. Vlasenko

**DEMOCRACY AS A CONDITION FOR THE DEVELOPMENT OF NATIONAL
SYSTEMS OF PUBLIC ADMINISTRATION:
AN ANALYSIS OF CURRENT RESEARCH APPROACHES**

The concept of democracy as a condition for the development of national systems of public administration is analyzed which, in its turn, allowed us to systematize developments in this area and to develop relevant parameters of democracy.

Key words: democracy, governance, government, public administration, democratic reform, national public administration.